

nařizovací, aby stanovila výjimky z předpisů o složení rozhodčí komise zákonem samým daných. Pokud vládní nařízení č. 2 Sb. z. a n. z r. 1922 v § 30. výjimku takovou stanoví a připouští jednání a rozhodování před senátem jinak složeným, nelze ustanovení jeho uznati za platné, ježto odporuje zákonu (§ 55. úst. listiny).

V daném případě je mimo spor, že rozhodující senát nebyl složen tak, jak předpisuje zákon, bylo proto jeho rozhodnutí již z tohoto důvodu a bez ohledu na to, odpovídalo-li složení senátu cit. vládní nařízení či nikoliv, zrušiti dle § 7. zákona o správním soudě, aniž bylo se zabývatí ostatními námitkami stížnosti.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 24. září 1928, č. 26.043/27).

Oznámí-li správa závodu veřejnou vyhláškou svým zaměstnancům nějaké usnesení záv. výboru, neporušuje tím práva záv. výboru. Rovněž neruší správa závodu práv členů záv. výboru tím, že je přeloží do jiného oddělení, neboť záv. výbor vykonává svoje práva a povinnosti zásadně jako celek a výkon těchto práv není závislý na přidělení či nepřidělení některého jeho člena do určitého oddělení závodu. Jen výjimečně vykonává záv. výbor některá oprávnění určitými svými členy, avšak ani výkonu těchto práv není na závadu přidělení člena výboru výkony těmi pověřeného do toho či onoho oddělení závodu.

Rozhodčí komise v Plzni nálezem ze dne 13. srpna 1926 č. Rk 6/26 zamítla stížnost členů záv. výboru, v níž stěžovatelé uváděli, že správa závodu vyvėsila vyhlášku, kterou přikazuje jednotlivým členům a náhradníkům závodního výboru k vykonávání jich funkcí určité části závodu, a provádí přesazování těchto členů do přikázaných jim oddělení, a žádali tito, aby rozhodčí komise uznala, že správa závodu je povinná vyhlášku zrušiti, opatřiti přeložení členů a náhradníků závodního výboru k dřívějšímu jich zaměstnání, vydati jim legitimace k volnému pohybu v závodě, a nahraditi členům výboru výdělek, který přeložením do jiného oddělení jim ušel.

Pokud se týče náhrady ušlé mzdy, prohlásila komise, že jde o nárok soukromoprávní, v němž není kompetentní rozhodovati.

O stížnosti členů závodního výboru do tohoto rozhodnutí podané uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Předmětem stížnosti v řízení správním bylo především vyhláška a správy závodu, která obsahovala:

a) publikaci usnesení závodního výboru, jímž jednotlivým členům závodního výboru byla přikázána určitá oddělení závodu pro zastupování dělnictva v nich zaměstnaného, a dále

b) schválení tohoto usnesení se strany správy závodu.

V pouhé publikaci usnesení závodního výboru správou závodu není zajisté možno viděti nějaký zásah podnikatele do práv členů závodního výboru. Leč ani schvalovací výrok správy závodu nebyl s to, aby práva závodního výboru nebo práva jeho členů nějak zkrátil, neboť výrok takový nemá jiné právní relevance nežli, že správa závodu dává jim najevo, že uznává zákonnost usnesení závodního výboru a nehodlá z důvodu tohoto usnesení vzněsti stížnost k rozhodčí komisi. Je tedy stížnost, pokud směřuje proti řečené vyhlášce správy závodu, bezdůvodna.

Předmětem stížnosti jednotlivých členů závodního výboru na omezení jejich působnosti mohla by ovšem býti vlastní opatření správy závodu, a stížnost byla by důvodna, kdyby v opatření takovém skutečně bylo obsaženo obmezení členů závodních výborů u výkonu jejich zákonných funkcí. Lze snad i připustiti, že správa závodu nemohla by v takovém případě proti stížnosti krýti se ani usnesením závodního výboru, bylo-li by toto nezákonné. Opatření správy závodu, které zavdalo podnět ke sporu, záleží v přeložení stěžovatelů do jiných pracovních oddělení,

než kde dosud pracovali. Opatření toto samo osobě není však obmezová-
vám práv členů závodního výboru, neboť podnikatel je ve svých soukro-
moprávních dispozicích v příčině svých zaměstnanců, kteří jsou členy
závodního výboru podle § 22 zákona o závodních výborech, omezen jen,
pokud jde o jejich propuštění z práce, kdežto jinak podléhá člen závodního
výboru dispozicím zaměstnavatele z konkrétního pracovního poměru
plynoucím stejně jako každý jiný zaměstnanec s tou jedinou výjimkou,
že zaměstnavatel svými dispozicemi nesmí dosavadní pracovní poměr
člena závodního výboru přeměnit takovým způsobem, aby členu závod-
ního výboru bylo fakticky řádné vykonávání jeho funkce znemožnováno.
Může tedy jít jedině o to, zda přeložením stěžovatelů do jiných oddělení
takováto nepřípustná přeměna jejich pracovního poměru byla způsobena.
Převáž funkce člena závodního výboru jako člena kollegia není
nijak závislá na jeho přidělení do určitého oddělení závodního, nemohou
stěžovatelé důvodně namítati, že jim bylo bráněno v jejich působnosti jako
členů kollegia, a může vzejít jen otázka, zda-li ve funkcích, které závodní
výbor nekoná kollegiálními usneseními dle § 23 zákona o závodních
výborech, nýbrž která koná jednotlivými svými členy jako delegáty
kollegia, jak tomu je v případech § 3 lit. b) a c) a § 6 zákona o závodních
výborech, bylo stěžovatelům jako delegovaným členům závodního výboru
dispozicí zaměstnavatele ve funkcích přikázaných jim závodním výborem
bráněno. Stěžovatelům byla usnesením závodního výboru delegována
funkce zastupovati dělnictvo určitých oddělení závodních, čemuž nelze
rozuměti jinak, než že stěžovatelé mají v těchto odděleních býti exponenty
závodního výboru, aby zprostředkovali styk dělnictva těchto oddělení se
závodním výborem. Že by v této funkci bylo stěžovatelům dispozicí
podnikatele bráněno, stížnost netvrdí a důvodně ani tvrditi by nemohla.
Stížnost jen namítá, že dispozicí touto jest jim bráněno ve výkonu jejich
práva zastupovati dělnictvo v š e c h j i n ý c h oddělení závodu. Avšak toto
právo ex lege přísluší stěžovatelům právě jen jako členům
kollegia, t. j. v jejich funkci kollegiální; mimo tuto funkci mohou
členové závodního výboru státi se exponenty závodního výboru jen na
základě delegace tímto výborem provedené. Je-li tomu tak, a může-li
člen závodního výboru jedině na základě usnesení tohoto výboru státi se
exponentem závodního výboru v jednotlivých odděleních, pak nemohli
stěžovatelé v této své funkci býti zkráceni dispozicí podnikatelky, která
tohoto usnesení závodního výboru přesně šetřila.

Z důvodů těch bylo stížnost zamítnouti.

(Nález Nejv. správ. soudu z 21. prosince 1927, č. 27.183.)